

Mötet 3

Fingrarna blev kalla av den korta stund jag höll i mobiltelefonen. Jag gick tillbaka till stugan och funderade under tiden på vad jag skulle göra. Jag hade ju hört att många i den strida ström av flyktingar som kommer hit försvinner. Ingen vet varför, men skälen kan nog vara väldigt många, och i vissa fall på helt irrelevanta grunder. Är det kanske ingen brottsling utan en flykting i stället? Hur kan man få veta det utan risk? Den ena kan vara farlig och den andra svårt nödlidande. Det blir liksom olika agendor vid en eventuell konfrontation. Vad flyktingar ser här är ju i många stycken helt annorlunda än de är vana vid, så att de reagerar förutsebart kan man räkna med. Inte så konstigt då de säkerligen sett eller upplevt en mängd omänskliga beteenden. Och om de är svåra att förstå i sig, så kan nog obegripligheter här vara nog så skrämmande.

Jag bestämde mig för tre saker. En PET-flaska med vatten. Ett järnrör och ett vitt, ganska styvt, A4-papper som jag ritade ett stort rött hjärta på. Tur att jag hittade en vattenfast spritpenna! Vid stigen, på väg ner till båten igen, såg jag några knappt knytnävsstora stenar som jag också plockade på mig. Dessa saker tog jag således med mig och gick så tyst jag kunde, ut på bryggan igen. Jag vek pappret så en del av hjärtat var på den uppvikta delen, och lade det så att hjärtat skulle synas från båten och backade en bit så lyktan inte lyste på mig. Jag avvaktade sedan spánt, hyfsat dold bakom en träbänk en bit bort. Skulle något hända?

Efter en stund såg jag att en ganska tunn person kröp fram ur ruffen, tog ett kraftigt stöd mot sargen som om benen inte ville bära, sträckte sedan på ryggen och vände försiktigt huvudet åt mitt håll. Jag hoppades att han eller hon skulle märke till pappret, men så blev det inte. En brottsling bryr sig nog inte om ett pappershjärta, men troligen en flykting. Så ställde sig vederbörande mitt i båten och skakade kroppen. Om det var kylan eller för att råda bot på en alltför långvarig hopkrupen eller obekväm ställning i den trånga ruffen, det var svårt att bedöma. Sedan, vänd mot rufföppningen, kunde man se på kroppshållningen att det var något bekymmersamt där inne.

Jag granskade vederbörande omsorgsfullt och försökte bedöma vad jag såg. Var det någon farlig person som tagit sin tillflykt till min båt? Jag koncentrerade mig på att försöka avgöra om han eller hon bar något skjutvapen i handen. Nej, det kunde jag i varje fall inte se. Jag såg inte så mycket annat heller, främst på grund av lampans koncentrerade sken, men kunde ändå sluta mig till att det var en tunnklädd kvinna. Med nedböjt huvud stod vederbörande blick stilla ett kort ögonblick innan hon kröp in igen. Efter ytterligare en stund såg jag att båten rörde sig trots att allt annat var blick stilla. Frös hon inte? Vad gjorde hon? Var det någon mera där inne? En fälla? Såg hon mig trots det starka bländande ljuset från gatlyktan? Utan att våga eller vilja visa det? Eller: Var tanken att jag skulle attraheras av kvinnan och närma mig henne, för att sedan överfallas av någon otäck varelse i ruffen? Jag hade sett att hon var väldigt ovårdad i håret, och i den mån hon ville framställa sig som sexuellt attraktiv, så stod håret för raka motsatsen.

Jag återkom till tanken på att det starka strålkastarljuset vid båten, som möjligen var så bländade att hon inte

hade upptäckt mig. Men jag ville inte fortsätta denna märkliga kurragömma lek. Jag frös själv och sänkte garden, men stoppade järnröret innanför byxlinningen. Intuitivt trodde jag att det var en flykting och agerade utifrån det.

Nu gick jag varsamt fram och ställde mig vid pappret och höll upp det i lampskenet. Hon tittade väldigt försiktigt upp, men hade ett väldigt stelt ansiktsuttryck. När hon såg det, och självklart också hjärtat som jag ritat, böjde hon sig ödmjukt och verkade tveksam. Jag tecknade åt henne att komma iland och höll fram vattenflaskan. Hon kröp tveksamt upp på det lilla fördäcket. Och reste sig varsamt och var uppenbarligen rädd för att halka, men verkade också väldigt stressad. Efter det tog hon ett långt och försiktigt kliv iland och gick mot mig utan att se mig i ögonen. Hon stannade ungefär två meter framför, fortfarande med nedböjt huvud. Jag steg fram lite och räckte nu flaskan till henne, och tänkte att den ju kunde släcka törst också. Inte bara en liten brand. Med darrande händer tog hon emot den, neg faktiskt en smula, smakade av tvekande av innehållet och skyndade sig tillbaka till båten igen, och kröp snabbt in i ruffen igen.

Något var i görningen och jag ville inte stressa henne mera, utan funderade på hur jag skulle kunna hjälpa henne utan att utsätta mig själv för någon risk. Det kunde mycket väl vara den där kvinnan som hade förskräckts av att någon annan välvillig person hade konfronterat henne med polisen. Poliser i andra länder kan ha helt andra agendor än våra, så det föreföll rimligt. Jag gick nu fram till båten och tog mig ombord. Den gungade till ordentligt under min vikt, och jag lade märke till vilken skillnad det var mot rörelserna under hennes vikt. Utsvulten, förstås, tänkte jag, och sköt undan ruffluckan.

Hon låtsades inte om mig, märkligt nog. Sedan jag hade vant mig vid mörkret som trots det tända stearinljuset rädde i ruffen, såg jag hur hon stod på knä över ett bylte av trasor och platsoppåsar. Överst låg en jacka. Hennes egna kläder var egentligen hela och en gång fina, vad jag kunde se, men smutsiga. Trots kylan kände jag också av en odör som var lika otrevlig som bekant.

Så såg jag det. Hon försökte få ett litet barn att dricka! I samma ögonblick började ett annat litet barn prata lågmält. Det var en liten och väldigt tunn flicka som darrade av köld. Kanske fyra år eftersom hon kunde prata. Jag försökte få lite kontakt med min knackiga skolengelska, men möttes till en början bara av en stilla snyftning.

Det var visserligen bara tvåhundra meter till min lilla stuga, men den var ännu inte särskilt uppvärmd. Jag hoppade kvickt iland och sprang allt vad jag kunde för att hämta bilen. Med den skulle jag kunna erbjuda lite värme på kanske 50 meters avstånd. Den skulle ju dessutom kunna bli varm ganska snabbt. Undrar hur hon uppfattade denna brådska. När jag efter några steg på bryggan halkade till och fick ta emot mig med handen för att inte helt tappa balansen. Då passerade jag samtidigt pappret med hjärtat och stannade jag upp och flyttade det närmare båten, men tog mig inte tid med något annat. Var låg bilnyckeln? Det var ofta ett försenande irritationsmoment. Som tur var hittade jag den genast, slängde med mig en varm filt och en ficklampa. Jag körde ner och stannade vid stigen ner till bryggorna. Jag var strax jag tillbaka i båten och lät bilen blockera vägen om någon annan bil skulle vilja ta sig förbi. Vederbörande får väl tuta då, tänkte jag.

När jag kom med filten såg jag att hon fortfarande försökte få barnet att dricka. Fyraåringen satt hopkrupen och gnydde bara. Mamman, om hon nu var det, lät mig svepa in barnet i filten och undersöka det lite. Det lilla barnet reagerade inte, men jag såg på en pupill att det fortfarande levde.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkki med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten